

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudkyň JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D. a JUDr. Jarmily Ďáskové v právní věci žalobce **Ing. V. S., CSc.** Bytem, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, Odboru územního plánování a stavebního řádu, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, 601 82 Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení, se sídlem, právně zastoupené Mgr. J. S., advokátem se sídlem, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2011, č.j. JMK 103239/2011, sp. zn. S – JMK 103239/2011 OUPSR,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se ve včas podané žalobě domáhá vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ve výroku uvedené včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jemu předcházejícího, věc by byla vrácena k dalšímu řízení a žalovaný by byl zavázán k povinnosti uhradit žalobci náklady řízení. Městský úřad, odbor stavebního řádu a obecního živnostenského úřadu na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení ze dne 16.11.2010 vydal podle ust. § 79 a § 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování

a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) a § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření, dne 28. 4. 2011 rozhodnutí č. j. MUBR 29880/2011, sp. zn. MUBR-S 76342/2010 OSŘOŽÚ/Ru-328 o umístění stavby – el. přípojka k sondě Z-64, PZP na pozemcích p. č. KN st. 748, KN 3324/38, 3324/30, 3049/1, 3303/32, 3301/183, 3301/180, 3301/178, 3301/10, 3301/9, 3301/8, 3301/7 a PK 1543/2, 3132, 3133, 1543/10, 3187, 1851/2, 3051 v katastrálním území Rozhodnutím žalovaného bylo prvním výrokem rozhodnuto tak, že napadené rozhodnutí SÚ č. j. MUBR 21246/2011 ze dne 23. 3. 2011 se v souladu s ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) potvrzuje a odvolání o. s. se zamítá; druhým výrokem rozhodnutí bylo v souladu s ust. 92 odst. 1 správního řádu zamítnuto odvolání žalobce jako nepřípustné.

Žalobce namítá, že výrok 1. je v rozporu se záhlavím napadeného rozhodnutí, jakož i s odůvodněním celého rozhodnutí. Zatímco v záhlaví žalovaný odkazuje na územní rozhodnutí vydané Městským úřadem, odborem stavebního řádu a obecního živnostenského úřadu („SÚ“) ze dne 28. 4. 2011, č. j. MUBR 29880/2011 týkající se stavby – el. přípojka k sondě Z – 64, PZP, ve výroku rozhodnutí potvrzuje správnost zcela odlišného územního rozhodnutí SÚ (jiného č. j., jiného data). Dle žalobce tímto žalovaný pochybil, když vydal zmatečný výrok, který činí celé rozhodnutí nesrozumitelným, neurčitým, zmatečným, nepřezkoumatelným a tudíž nezákonným, ba dokonce nicotným.

Žalobce dále namítá nesrozumitelnost výroku 1., neboť žalovaný spojil výrok o meritů věci do jedné výrokové věty společně s dalším výrokem o odvolání odvolatele, o. s. Žalobce má za to, že z důvodu jednoznačnosti, určitosti, srozumitelnosti a přezkoumatelnosti výrokové části byl žalovaný povinen výrokovou část definovat ve formě tří samostatných výroků.

Žalovaný podle žalobce porušil ust. § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, když žalobci nepřiznal postavení účastníka správního řízení o umístění stavby, ačkoliv žalobce řádně osvědčil, že umístěním záměru je přímo a negativně dotčen na svých hmotných i procesních právech. Žalovaný porušil zákon tím, že nepostupoval v souladu s konstantní judikaturou Ústavního soudu, dle níž je nutné neurčitý právní pojem „přímo dotčen na svých vlastnických právech“ interpretovat extenzivně, ve prospěch účastníků, nikoli restriktivně a formalisticky. K nutnosti extenzivního výkladu účastenství ve prospěch účastníků žalobce poukazuje na ustálenou rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu (5 As 57/2007).

Žalobce vznáší námitku spočívající v tom, že napadené rozhodnutí je nezákonné z důvodu chybějící platné a schválené ÚPD jako zákonného obligatorního podkladu. Žalobce dále namítá, že se žalovaný zcela nedostatečně vypořádal s odvolacími námitkami žalobce, co se týče nesouladu záměru s platnou a schválenou ÚPD, čímž byla zkrácena subjektivní práva žalobce. Žalobce tvrdí, že žalovaný nepostupoval v souladu s ust. § 92 odst. 2 a ust. § 90 písm. a) ve spojení s ust. § 2 odst. 1 písm. n) stavebního zákona. Žalovaný podle žalobce ignoroval skutečnost, že předmětná stavba je součástí komplexu staveb a že se jedná o stavbu tzv. nadmístního významu.

Žalobce v další části žaloby namítá, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou, v níž žalobce tvrdil a řádně osvědčil, že se nemohl přihlásit do řízení již dříve v prvním stupni, neboť žalobce až dodatečně zjistil, že v oznámení o zahájení územního řízení prokazatelně chyběla zákonem vyžadovaná obligatorní součást – grafická příloha (tzv. situace) vyznačující trasu dané liniové stavby. Žalobci nemohlo být známo, kudy přesně povede trasa stavby, když ve veřejné vyhlášce absentovalo grafické vedení trasy stavby v katastrální mapě, s přesným vyznačením trasy přípojky, včetně označení touto stavbou dotčených parcel a s vyznačením všech okolních staveb. Z tohoto důvodu se žalobce mohl domáhat účastenství v daném řízení až ex post po vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kdy byl žalobce teprve s přesným zákresem trasy stavby seznámen.

Žalovaný podle názoru žalobce postupoval nezákonně, aniž by se vypořádal s odvolacími námitkami, ve kterých žalobce řádně osvědčil, že mu náleží status účastníka územního řízení. Žalovaný se nevyjádřil k argumentům, námitkám a důkazům, o které žalobce své odvolání opřel, přičemž jen formálně uzavřel, že „podání učiněné žalobcem ze dne 26. 5. 2011 nelze klasifikovat jako řádný opravný prostředek aplikovaný účastníkem daného řízení, jedná se o odvolání nepřípustné.“ Tento postup však žalobce pokládá za postup zjevně nezákonný, diskriminační, čímž žalovaný zasáhl do právní sféry žalobce. Žalobce navrhuje provést důkaz listinami (Příloha č. 1 k územnímu rozhodnutí obsahující zakreslení celé trasy zemní přípojky, kopie katastrální mapy), ze kterých vyplývá, že žalobce má pravdu, když tvrdí, že ve skutečnosti plánovaná trasa stavby protíná ve čtyřech místech dotčené pozemky PK č. 1865/2 a PK p. č. 1858/2 nacházející se v k. ú., které náleží id. 1/3 do podílového spoluvlastnictví žalobce. Tímto důkazem má žalobce za řádně prokázané, že v daném územním řízení žalobci náleží status účastníka územního řízení.

Na základě shora uvedeného žalobce navrhuje, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného a zároveň zrušil taktéž rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které předcházelo žalobou napadenému rozhodnutí, jelikož trpí stejnými vadami.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 13. 3. 2012 odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný v prvé řadě uvádí, že žalobce nebyl účastníkem řízení. Z projektové dokumentace vyplývá navržená trasa kabelu, přičemž mezi pozemky ve spoluvlastnictví žalobce a pozemkem, po němž je část trasy vedena a který je pozemkům žalobce nejbližší, jsou situovány ještě další čtyři pozemky, k nimž žalobce žádné vlastnické, spoluvlastnické právo ani jiné právo nemá. Žalovaný se ztotožnil s vyhodnocením stavebního úřadu, který nespátřil byt' jen možnost přímého dotčení vlastnického či jiného věcného práva žalobce, a proto ho do okruhu účastníků nezahrnul. Žalovaný dále uvádí, že ze spisové dokumentace správního orgánu prvního stupně vyplývá, že v průběhu územního řízení nebylo o účastenství žalobce rozhodováno, neboť tento se po celou dobu práva být účastníkem řízení nedomáhal, přestože skutečnost, že takové řízení bylo zahájeno a probíhá, mu byla dobře známa. Proto žalovaný odvolání žalobce posoudil jako odvolání nepřípustné a v souladu s ust. § 92 odst. 1 správního řádu jej zamítl. Protože současně podala odvolání i, o.s., která byla účastníkem řízení, a rozhodnutí se tak stalo předmětem přezkoumání v odvolacím řízení, žalovaný nepřistoupil k dalšímu postupu dle ust. § 92 odst. 1 správního řádu. Na základě výše uvedeného žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl jako žalobu podanou osobou legitimně neoprávněnou.

V přípisu ze dne 27. 6. 2012 se osoba zúčastněná na řízení v reakci na zaslanou žalobu vyjádřila, že tvrzení žalobce se nezakládají na pravdě, přičemž se zcela ztotožnila se závěry žalovaného uvedenými v napadeném rozhodnutí. Osoba zúčastněná na řízení navrhuje, aby soud žalobu odmítl, protože byla podána neoprávněnou osobou.

Dne 23.7.2012 byl soudu v reakci na vyjádření osoby zúčastněné na řízení doručen přípis žalobce, který svým vyjádřením vyvrací vadné a nesprávné právní závěry osoby zúčastněné na řízení a žalovaného. Žalobce setrvává na svých postojích uvedených již v žalobě, když především trvá na tom, že mu v řízení nebyl přiznán status účastníka řízení, ač mu přiznán být měl. Žalobce uvádí, že jeho účastenství v předmětném řízení vzniklo ex lege, podle ust. § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, poněvadž žalobce řádně prokázal, že je vlastníkem pozemků, na kterých má být záměr uskutečněn. Žalobce popírá tvrzení osoby zúčastněné na řízení, že tato osoba „nespatřuje byt' jen možnost přímého dotčení vlastnického práva žalobce k zemědělským pozemkům v jeho vlastnictví.“ Žalobce uvádí, že negativní vlivy z přepouštěcí sondy Z-64 (především nežádoucí úniky methanu) dopadají nejen na posuzovaný záměr, ale zejména se projevují přímým negativním vlivem na dotčené pozemky žalobce. Dále žalobce uvádí, že pozemky žalobce jsou negativně dotčeny tím, že jsou umístěny v ploše působnosti tzv. „bezpečnostních pásem“ podle energetického zákona, zejména v dosahu bezpečnostního pásma sondy Z-64, bezpečnostního pásma velmi vysokotlakové plynové přípojky spojující sondu Z-64 s Centrálním areálem PZP, a zároveň v dosahu tzv. ochranného pásma podzemního el. vedení. Tímto má žalobce za prokázané, že osoba zúčastněná na řízení uvedla ve svém podání nepravdivé tvrzení týkající se přímého dotčení vlastnického práva žalobce. Žalobce dále poukazuje na ust. § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, které na daný případ rovněž dopadá.

Dne 13. 8. 2012 byl soudu doručen další přípis, v němž žalobce předkládá důkaz na podporu svého tvrzení o omezení vlastnických práv žalobce vlivem působení bezpečnostního pásma sondy Z-64, a to kopii katastrální mapy, doplněnou (úředním) zákresem parcel v majetku žalobce, a dále navíc doplněnou o legendu a o grafický zakres bezpečnostního pásma sondy Z-64. Na základě tohoto důkazu lze podle žalobce uzavřít, že bezpečnostní pásmo sondy Z-64 ve skutečnosti přímo negativně zasahuje, resp. omezuje vlastnická práva žalobce tím, že protíná oba jeho pozemky.

Dne 15. 8. 2012 byl soudu doručen další přípis žalobce, v němž žalobce předkládá další důkaz na podporu svého tvrzení o existenci přímého negativního dotčení nemovitého majetku žalobce, z důvodu kontaminace půdy chemickými látkami v důsledku faktického spuštění přepouštěcí sondy Z-64, a to Oznámení o zahájení vodoprávního řízení ze dne 14. 11. 2011, č. j. JMK 160702/2011.

Podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. je aktivně legitimován k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu každý, kdo tvrdí, že byl rozhodnutím, které považuje za nezákonné, zkrácen na svých právech přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení.

Dle ust. § 71 odst. 1 písm. c) s.ř.s. musí žaloba obsahovat označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá. Žalobce totiž není aktivně legitimován napadat výroky rozhodnutí, které se ho netýkají a které zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti

osoby od žalobce odlišné. Žalobce se v žalobě domáhal toho, aby rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2011, č.j. JMK 103239/2011, sp. zn. S – JMK 103239/2011 OUPSŘ bylo zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení, přičemž výslovně uvedl, že napadá rozhodnutí jako celek, tedy v obou jeho výrocích. Z napadeného rozhodnutí je však zřejmé, že žalovaný rozhodoval jedním rozhodnutím o dvou odvoláních proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podaných různými osobami. Zatímco výrokem 2. rozhodl žalovaný o odvolání žalobce a ve vztahu k tomuto výroku je žalobce aktivně legitimován k podání správní žaloby, ve výroku 1. se napadené rozhodnutí vztahuje k osobě od žalobce odlišné. Žaloba byla ve vztahu k výroku 1. napadeného rozhodnutí podána osobu k tomu zjevně neoprávněnou. Námitkami směřujícími proti nezákonnosti výroku 1. rozhodnutí se tedy soud z tohoto důvodu nebude zabývat.

Soud předně konstatuje, že napadeným rozhodnutím ve vztahu k žalobci nebylo meritorně rozhodováno o umístění stavby, ale jeho odvolání bylo zamítnuto pro nepřípustnost, a to z důvodu, že žalobce nebyl osobou, která v daném řízení měla postavení účastníka řízení. Rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání pro nepřípustnost podle ust. § 92 odst. 1 správního řádu není rozhodnutím, v němž by se správní orgán věcně zabýval odvolacími námitkami týkající se merita věci, přičemž rozsah, v jakém žalovaný odvolání žalobce posuzoval, je určující pro rozsah soudního přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí

Jak rovněž uvádí ve své judikatuře Nejvyšší správní soud (např. rozsudek č. j. 5 As 18/2011 - 81 ze dne 13. května 2011, www.nssoud.cz), „v rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost nebo nepřípustnost podle § 92 odst. 1 správního řádu se odvolací orgán věcně nezabývá podaným odvoláním, posuzuje pouze jeho včasnost nebo přípustnost. V případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřípustného je tedy správní soud oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřípustné odvolání a zda tedy byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu. Pokud krajský soud dospěje k závěru, že odvolání bylo po právu zamítnuto jako nepřípustné nebo opožděné, žalobu zamítne, v opačném případě toto odvolací rozhodnutí zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení.“

Krajský soud je tedy ve smyslu výše uvedeného v projednávané věci povinen posoudit žalobu ve výše vymezeném rozsahu, tedy pouze v otázce, zda bylo odvolání žalobce vskutku nepřípustné či nikoli. Pokud žalobce v žalobě napadá mimo jiné postup stavebního úřadu ve věci umístění stavby (nesoulad s územně plánovací dokumentací) včetně procesních pochybení (nezveřejnění grafické přílohy oznámení o zahájení územního řízení), soud je nucen konstatovat, že tyto námitky jsou pro dané soudní řízení zcela irelevantní.

K otázce účastenství žalobce v územním řízení soud uvádí, že podle ust. § 85 odst. 1 stavebního zákona jsou účastníky územního řízení žadatel a obec, na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn. Podle druhého odstavce téhož ustanovení jsou účastníky územního řízení dále a) vlastník pozemku nebo stavby, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, není-li sám žadatelem, nebo ten, kdo má jiné věcné právo k tomuto pozemku nebo stavbě, b) osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno, c) osoby, o kterých tak stanoví zvláštní právní předpis.

Pokud žalobce namítá, že se žalovaný nevyjádřil k argumentům, námitkám a důkazům žalobce, o které žalobce své odvolání opřel, soud tuto námitku neshledává důvodnou. Žalovaný se otázkou účastenství žalobce v územním řízení zabýval a s žalobcem předloženými tvrzeními a argumenty se dostatečně vypořádal. Přezkoumatelným způsobem uvedl, z jakých důvodů nespatřuje byt' jen možnost přímého dotčení vlastnického práva žalobce, a že nemá připomínky k okruhu účastníků řízení stanovených správním orgánem prvního stupně.

Nutno konstatovat, že v odvolání i v podané žalobě žalobce své účastenství v řízení o umístění stavby odůvodňuje především tím, že trasa předmětné stavby „..... – el. přípojka k sondě Z-64, PZP“ protíná ve čtyřech místech pozemky PK č. 1865/2 a PK č. 1858/2, nacházející se v k. ú., které náleží id. 1/3 do podílového spoluvlastnictví žalobce. Soud se však zcela ztotožňuje s žalovaným, že toto tvrzení žalobce se nezakládá na pravdě. Správní orgán prvního stupně ve výrokové části rozhodnutí (první odst. na str. 2) uvádí, že *„trasa stavby vede ze stávající rozvodny VN společnosti, s. r. o. , která je umístěna v areálu Odtud pokračuje přípojka podél komunikace protlakem pod odvodňovacím járkem až na pozemek p. č. PK 3187. Zde se trasa přípojky lomí pod pravým úhlem, podchází protlakem pod komunikací a pokračuje dál po pozemku p. č. PK 3187 až na úroveň pozemku p. č. PK 1851/2, kde se lomí pod pravým úhlem a pokračuje téměř v přímém směru k sondě Z-64. Zde je přípojka ukončena betonovým sloupem JB vybaveným kabelovým svodem. Délka zemní kabelové trasy je 1,6 km. Od betonového sloupu vede propojovací vzdušné vedení v délce 20 m k jednosloupové transformátorové stanici v areálu sondy Z-64.“* Tatáž trasa stavby vyplývá rovněž z projektové dokumentace vyhotovené autorizovaným inženýrem pro technologické zařízení staveb, zejména z výkresu „situace nového kabelu“, v němž je zakreslena trasa kabelu včetně parc. čísel pozemků, nimiž trasa prochází, a parc. čísel pozemků okolních. Součástí správního spisu (č. l. 26) je rovněž detail mapy pozemkového katastru, ze které vyplývá uspořádání pozemků, jež se nacházejí ve spoluvlastnictví žalobce (pozemky parc. č. PK 1858/1, PK 1858/2, PK 1865/1, PK 1865/2 a pozemků, po kterých má vést trasa předmětné stavby. Z této mapy je zcela zřejmé, že mezi pozemky ve spoluvlastnictví žalobce a pozemkem, po němž je trasa vedena, jsou situovány další čtyři pozemky.

Pokud žalobce k prokázání tvrzení, že předmětná trasa protíná pozemky ve spoluvlastnictví žalobce, navrhuje provedení důkazu listinami (grafická příloha rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kopie katastrální mapy doplněnou zákresem předmětných parcel č. PK 1865/2 a PK 1858/2), soud konstatuje, že na základě těchto důkazů nelze v žádném případě dospět k závěru, že by předmětný stavební záměr měl být uskutečněn kromě v rozhodnutí vymezených pozemků rovněž na pozemcích ve spoluvlastnictví žalobce. V grafické příloze rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zobrazena kopie katastrální mapy vymezující parcely katastru nemovitostí, přičemž do této katastrální mapy byly zakresleny parcely zjednodušené evidence (původ: pozemkový katastr), které se vztahují k předmětné stavbě. Oba žalobcem předkládané důkazy tedy obsahují kopie výřezu katastrální mapy, do nichž byly orientačně zakresleny parcely zjednodušené evidence. Právě proto, že jde o zákresy orientační, není možné z pouhého porovnání těchto dvou listin vyvozovat jakékoliv závěry o tom, na kterých pozemcích má být uskutečněn předmětný záměr stavby. V kopii

katastrální mapy, která tvoří grafickou přílohu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jsou znázorněny nejen pozemky, na kterých má být stavba uskutečněna, ale právě v oblasti nejblíže k pozemkům ve spoluvlastnictví žalobce, jsou zakresleny i parc. čísla pozemků sousedních (parc. č. PK 1850/2, PK 1852/2, PK 1853/2), soud je tedy toho názoru, že jak ze slovního popisu trasy v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak z grafické přílohy k tomuto rozhodnutí, zcela nepochybně vyplývá, že trasa stavby má vést po pozemku parc. č. PK 3187 až po úroveň pozemku parc. č. PK 1851/2, kde se lomí pod pravým úhlem a pokračuje k sondě Z-64. Soud tedy dospívá k závěru, že ze všech podkladů obsažených ve správním spisu a stejně tak z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i žalovaného je zcela zřejmé, že trasa stavby pozemky ve spoluvlastnictví žalobce neprotíná a z tohoto důvodu není možné žalobce považovat za účastníka řízení podle ust. § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona.

K otázce, zda byl žalobce účastníkem řízení podle ust. § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 67/2008 – 111, www.nssoud.cz, dle něhož „účastenství v územním i stavebním řízení má vždy dvě podmínky; existenci vlastnického nebo věcného práva jako podmínku základní a druhou podmínku, kterou je přímé dotčení existujícího práva. Klíčovým pojmem pro vymezení okruhu účastníků územního i stavebního řízení podle stavebního zákona je přitom pojem „přímé dotčení“ [srovn. § 85 odst. 2 písm. b), § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona].“ Přímým dotčením lze podle téhož rozsudku Nejvyššího správního soudu rozumět především „dotčení stíněním, hlukem, prachem, pachem, zápachem, kouřem, vibracemi, světlem apod., t j. různé imise (§ 127 o dst. 1 obč. zák.). Imisemi se obecně rozumí výkon vlastnického práva, kterým se zasahuje do cizího vlastnického nebo jiného práva nad míru přiměřenou poměrům (viz shora citované ustanovení obč. zák. podle kterého: „Vlastník věci se musí zdržet všeho, čím by nad míru přiměřenou obtěžoval jiného nebo čím by vážně ohrožoval výkon jeho práv... Nesmí ... nad míru přiměřenou poměrům obtěžovat sousedy hlukem, prachem, popílkem, kouřem, plyny, parami, pachy, ... stíněním a vibracemi ...“). Přímým dotčením sousedních nemovitostí může být např. jejich dotčení zvýšenou intenzitou dopravy v místě stavby vzhledem k jejímu účelu. Naproti tomu není zcela zřejmé, zda lze za přímé dotčení sousední nemovitosti považovat např. výrazné zhoršení nebo úplné odejmutí stávajícího výhledu ze sousedního pozemku nebo stavby nově umísťovanou stavbou, byť by odstupové vzdálenosti staveb stanovené prováděcí vyhláškou ke stavebnímu zákonu byly dodrženy. Takto lze otázku položit zjevně i v případě stěžovatelem tvrzeného dotčení v důsledku snížení tržní hodnoty nemovitosti nebo změny krajinného rázu (ve výhledu). Svým charakterem je takové „dotčení“ nepochybně odlišné od předchozí řady případů shora uvedených, kdy jde nesporně vždy o přímé dotčení.“

Stavební úřad musí tedy vždy posoudit, kteří z vlastníků „sousedních“ pozemků a staveb na nich mohou být konkrétním vydaným rozhodnutím dotčeni. V předmětném řízení správní orgán prvního stupně ve výrokové části svého rozhodnutí uvedl, že stavba bude mít vliv jen na ty části pozemků, na kterých je přímo umístěna a dle soudu není s ohledem na charakter stavby důvod se s tímto tvrzením neztotožnit.

Ačkoliv žalobce již v žalobě namítal, že žalovaný postupoval v rozporu s ust. § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, konkrétní důvody, z jakých by měl být žalobce považován za účastníka řízení podle tohoto ustanovení přestřel poprvé v přípisu, jenž byl reakcí na

vyjádření osoby zúčastněné na řízení. Žalobce tvrdí, že jeho vlastnické právo je přímo negativně zasaženo tím, že pozemky v jeho spoluvlastnictví jsou v ploše působnosti tzv. bezpečnostních pásem podle energetického zákona (bezpečnostního pásma sondy Z-64, bezpečnostního pásma velmi vysokotlakové plynové přípojky spojující sondu Z-64 s Centrálním areálem PZP), a zároveň v dosahu tzv. ochranného pásma podzemního el. vedení. V dalším přípisu žalobce namítá rovněž existenci přímého negativního dotčení nemovitého majetku z důvodu kontaminace půdy chemickými látkami v důsledku faktického spuštění přepouštěcí sondy Z-64. K těmto námitkám je však třeba konstatovat, že předmětem územního řízení bylo umístění el. přípojky k sondě Z-64 a je tedy nutné zkoumat případné dotčení na právech žalobce umístěním právě této el. přípojky, nikoli sondy samotné. Ačkoli soud nepochybně, že účelem předmětné stavby je zajištění napojení technologického zařízení pro sondu Z-64, dotčení na právech způsobené samotným provozem sondy Z-64 je možné namítat výhradně v řízení o umístění sondy Z-64, nikoli v řízeních, jejichž předmět je zcela odlišný, jako je tomu právě v daném řízení o umístění el. přípojky k sondě Z-64. Pro stanovení účastníků řízení o umístění el. přípojky k sondě Z-64 je tedy argumentace žalobce spočívající v tom, že jeho vlastnické právo k pozemkům bude přímo dotčeno v důsledku uvedení sondy Z-64 do provozu, zcela nepřipadná. Pokud žalobce namítá, že jeho vlastnické právo je přímo dotčeno tím, že pozemky nacházející se v jeho spoluvlastnictví se nachází v dosahu tzv. „ochranného pásma podzemního el. vedení“, které podle ust. § 46 odst. 5 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“) činí 1 m po obou stranách krajního kabelu, soud uvádí, že vzhledem k tomu, že, jak již bylo uvedeno, mezi pozemky, kterými vede trasa el. přípojky, a mezi pozemky ve spoluvlastnictví žalobce se nachází další 4 pozemky, je zcela zřejmé, že pozemky ve spoluvlastnictví žalobce se v ochranném pásmu podle ust. § 46 odst. 5 energetického zákona nenachází a jeho vlastnické právo k pozemkům existencí ochranného pásma být dotčeno nemůže. Žalobce tedy žádným způsobem neprokázal, že by byl na svém vlastnickém právu přímo dotčen a z tohoto důvodu jej nelze považovat za účastníka územního řízení ani podle ust. § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona.

Soud uzavírá, že žalobce podal odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, aniž by byl podle ust. § 85 stavebního zákona účastníkem řízení o umístění stavby, žalovaný tedy nepochybil, když jeho odvolání podle ust. § 92 odst. 1 správního řádu jako nepřípustné zamítl.

Vzhledem k tomu, že na základě shora uvedených závěrů nelze žalobní námitky hodnotit jako důvodné a soud neshledal, že by žalovaný postupoval v rozporu s právními předpisy, soud ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s. Podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na

náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti splněním povinnosti, kterou jí soud uložil, což v dané věci nenastalo.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí, lze podat kasační stížnost ve lhůtě 2 týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu v Brně ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 10. dubna 2013

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v.r.
předsedkyně senátu